

Suzanne Peters

Schoon genoeg

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Gabriëlla keek zuchtend om zich heen. De woonkamer van het flatje waar ze woonde was wel erg klein en in de keuken kon ze zich nog maar net omdraaien. De badkamer stelde ook al niet veel voor, maar toch was ze enigszins tevreden. Ze had tenminste iets en de buurt was gelukkig niet heel erg asociaal. De afgelopen weken was Gabriëlla druk bezig geweest met het verven en inrichten van haar nieuwe woning.

Voorlopig moest ze hier blijven en ze wist nog niet zeker of dat haar wel beviel. Haar vorige huis was veel groter – en trouwens ook veel schoner - maar daar zou ze nooit meer terugkomen. De scheiding was immers vorige maand afgerond.

Bijna twintig jaar had het huwelijk met Mark geduurd, maar nu was het toch echt voorbij. Ze waren uit elkaar gegroeid. Ze deelden niets meer samen behalve Robin, hun zoon, die ervoor gekozen had bij zijn vader te blijven wonen.

Logisch natuurlijk. Wat had zij Robin te bieden? Had ze het niet allemaal voor zichzelf verpest al lang voordat er überhaupt sprake was

geweest van een scheiding? Robin begreep het allemaal wel en liet haar ook echt niet in de steek, maar wilde toch liever niet bij haar in huis wonen. En omdat hij al zeventien was, mocht hij zelf bepalen bij wie hij wilde wonen.

Misschien was het ook wel beter zo. Zij zou hem tot wanhoop brengen, daar was ze van overtuigd. Gedachteloos liep Gabriëlla naar de kraan en waste haar handen. De zeep was bijna op, zag ze. Nu al, terwijl ze pas een week in de woning zat. Ze moest morgen maar naar de winkel gaan om nieuwe te halen. Dan kon ze ook meteen wat andere schoonmaakspullen kopen. Je wist maar nooit wanneer je het nodig had!

De deurbel ging en geschrokken keek Gabriëlla op. Ze verwachtte niemand. Behalve Robin dan, maar die kwam vanuit school en hij had les tot vier uur. Het was nu half één. Waren er misschien lessen uitgevallen? Gabriëlla haastte zich naar de gang en keek eerst op het schermje van de deur beneden. Handig, een camera. Zo kon ze precies zien wie er aanbelde. Dat was wellicht één van de luxere dingen aan de flat waar ze nu woonde. Er was niemand te zien en Gabriëlla besepte dat er iemand voor de voordeur stond. Ze opende voorzichtig de deur.

Een man met donker haar en een klein snor-

retje onder zijn neus keek haar lachend aan. Op zijn spijkerbroek zaten vuile vegen en zijn T-shirt zag eruit alsof hij het al drie dagen aanhad. “Hallo!” zei hij. “Jij woont hier nog niet zo lang, is het niet?”

“Ehm...” stamelde Gabriëlla. Wie was dit? Ze kende deze man niet en ze wist ook niet of ze hem wel wilde kennen. Hij zag er wel erg vies uit!

“Ik woon naast je,” verklaarde de man. “Ik had me al eerder willen voorstellen, maar daar is het nog niet eerder van gekomen.”

“Oh, vandaar,” zei Gabriëlla onnozel.

“Mijn naam is Dirk Wanten,” zei de man en hij stak zijn hand uit.

Gabriëlla keek aarzelend naar zijn vieze hand, maar schudde deze toch. Ze moest niet vergeten haar handen straks te wassen. “Ik ben Gabriëlla Ko... Romano.” Stom zeg! Ze was er nog steeds niet aan gewend dat ze geen Koopmans meer heette.

“Heb je zin om vanavond op de koffie te komen?” vroeg Dirk.

“Daar moet ik nog even over nadenken. Ik moet nog veel doen hier in huis.”

“Oké, dat begrijp ik best,” lachte Dirk. Wat had hij een vervelende lach, vond Gabriëlla.

“Mocht je tijd hebben, dan kun je altijd langskomen. De koffie staat klaar om acht uur. Ik woon naast je, nummer achttien.”

“Oké,” antwoordde Gabriëlla, terwijl ze haar wenkbrauw optrok. Ze wachtte zijn reactie niet af, maar deed de deur dicht. Hier had ze helemaal geen zin in. Met een vies gezicht keek ze naar haar hand en huiverde. Snel liep ze naar de keuken toe en waste haar handen. Daarna keek ze aarzelend om zich heen. Misschien moest ze nog even dweilen, want het was echt een zoi in huis. Ze pakte de emmer die ze gebruikte voor het schoonmaakwerk en vulde deze met water. Ondertussen dwaalden haar gedachten af. Ze dacht aan haar huwelijk met Mark en de pijnlijke dag waarop hij kenbaar had gemaakt niet meer verder met haar te willen.

Na vele ruzies en onenigheden had hij het besluit genomen. Gabriëlla's hart was gebroken. Ze had altijd gedacht dat ze bij hem terecht kon met alles waar ze mee zat, maar haar probleem was de spuigaten uitgelopen. En ze waren – mede door het probleem – uit elkaar gegroeid. Het kostte Gabriëlla nog steeds veel moeite het te accepteren.

Toen de deurbel voor de tweede keer ging, wist Gabriëlla met één blik op de camera dat het Robin deze keer wel was. Glimlachend liet ze hem binnen en wachtte ongeduldig tot hij boven was gekomen. Gelukkig duurde het niet al te lang Gabriëlla gaf haar zoon een welkomstknuffel. Ze keek even naar hem en glimlachte. Zijn donkere, krullende haar en bruine huid had hij van haar gekregen. Het gaf hem een exotisch uiterlijk, waardoor je kon zien dat hij half Italiaans was. Ze wist dat hij er veel complimenten over kreeg van het vrouwelijke geslacht. Ook zijn brede kaaklijn en donkere ogen zorgden ervoor dat hij er goed uitzag. Die kaaklijn had hij van Mark. Iets wat ze altijd erg aantrekkelijk aan haar ex had gevonden.

“Ik ben blij dat je er bent,” zei ze. En dat meende ze: wat had ze hem gemist. Sinds de scheiding zag ze hem een stuk minder. Natuurlijk was hij druk met school en zijn bijbaantje als pizzabezorger. Ze begreep het dan ook wel, maar toch vond ze het fijn als hij langskwam. Het leek er soms op alsof ze een betere band met hem had gekregen nu ze elkaar maar af en toe zagen. Toen ze nog bij Mark was leek alles

veel vanzelfsprekender. Nu was het besef pas echt daar dat ze haar zoon niet meer zo vaak kon zien.

Robin keek om zich heen. “Heb je alweer schoongemaakt?” vroeg hij afkeurend.

“Alleen gedweild,” antwoordde Gabriëlla betrappt.

Robin liep de woning verder in en ging op de bank zitten. “Jij en ik weten allebei dat je veel meer hebt schoongemaakt,” zei hij.

“Wil je iets te drinken?” probeerde ze het snel over een andere boeg te gooien. Hier wilde ze het niet over hebben. Hij wilde inderdaad iets te drinken en Gabriëlla gaf hem een glas cola.

“Hoe gaat het op school?” vroeg ze geïnteresseerd. Ondertussen hoopte ze dat Robin het niet meer over het schoonmaken zou hebben.

“Goed. Ik ga het dit jaar makkelijk halen.”

“En op het werk?”

“Ook alles prima.”

“Kun je het wel goed combineren?” vroeg Gabriëlla nu.

“Natuurlijk.”

Een tijdje was het pijnlijk stil. Gabriëlla speelde nerveus met haar vingers. Het liefst wilde ze vragen naar Mark, maar tegelijkertijd wil-

de ze niet dat Robin een postbode zou worden.

“Je moet in therapie.” Het was Robin die de stilte verbrak. “Ik krijg het idee dat je nog obsessiever bezig bent dan normaal.”

“Dat valt wel mee.”

“Het valt niet mee,” zei Robin. “Het ruikt hier naar schoonmaakmiddelen. Het ruikt onnatuurlijk. En hoe vaak was je je handen op een dag?”

Gabriëlla voelde haar wangen rood kleuren. Natuurlijk wist Robin dondersgoed dat ze een dwangneurose had en zichzelf niet onder controle had. Hij had ook gelijk, al zou ze dat nooit toegeven. “Het stelt niet veel voor. Echt niet,” protesteerde ze dan ook.

“Kijk dan hoe ver het is gegaan!” zei Robin. “Je bent je baan kwijtgeraakt, omdat je te perfectionistisch bezig was. Nu leef je van een uitkering en woon je in deze flat.”

En Mark, die was ze ook kwijtgeraakt. En waar waren haar vrienden die ze vroeger had gehad? Ook weg.

“Je moet een nieuwe baan zoeken,” ging Robin verder. “En je moet in therapie gaan. Je leeft nu alleen en er is niemand die je in de gaten kan houden. Pap hield je tenminste nog tegen als je weer eens je handen wilde wassen.

Nu is er niemand en je begint door te draaien.”

“Ik draai niet door!” zei Gabriëlla. Ze schrok van haar botte toon. Ze wilde niet tegen haar zoon schreeuwen. “Je overdrijft.”

“Je snapt toch ook wel dat er iets moet gebeuren?” zuchtte Robin. Hij pakte zijn glas en nam een slok. “Ik wil niet dat je hier geïsoleerd raakt.”

“Dat zal heus niet gebeuren.”

“Heb je al gezocht naar een baan? Of contact gemaakt met mensen in de flat?”

Gabriëlla snoof. “Toevallig wel. Ik ben uitgenodigd om vanavond bij de buurman koffie te komen drinken.”

“En ga je dat ook doen?”

Ze schudde haar hoofd. “Ik ben niet gek,” zei ze. “Hij ziet er onverzorgd uit. Het zal in zijn huis niet heel veel beter zijn.”

“In jouw ogen ziet iedereen er onverzorgd uit,” mompelde Robin. “Het kan toch geen kwaad om langs te gaan?”

Gabriëlla merkte dat ze steeds bozer begon te worden. Ze vond het maar niets dat haar zoon haar de les las. “Ik heb er niets te zoeken,” zei ze. “Straks denkt hij nog dat ik hem aantrekkelijk vind.”

“Dat zal wel loslopen.”

“Kunnen we het nu ergens anders over hebben?” mompelde Gabriëlla. Het was nu echt genoeg voor haar. Robin bedoelde het goed, dat begreep ze ook wel. En ze wist dat hij gelijk had en dat er iets moest gebeuren. Haar smetvrees beheerste haar leven te veel. Maar dat kon ze niet zomaar veranderen. De laatste jaren deed ze niets anders dan schoonmaken.

“Alleen als je belooft om vanavond naar je buurman te gaan,” grijnsde Robin.

“Je geeft niet snel op, of wel?” Het lukte Gabriëlla zowaar om te glimlachen.

“Klopt. En ik bel je na mijn werk op om te controleren of je ook echt bent geweest!”

“Als je het maar laat!” Lachend keek Gabriëlla naar haar zoon. Haar woede was al een heel eind weggeëbd. Ze kon gelukkig nooit heel lang kwaad blijven op haar zoon. Daar zag ze hem ook veel te weinig voor.

***

Voordat Gabriëlla de deur uit ging waste ze nog een keer haar handen. Ze keek met een huivering naar de deurekling. Die had ze vanmiddag schoongemaakt, maar nu Robin hem ook had aangeraakt, zaten er vast weer bacteri-